

[Statsministeren]

Vi ved, at Tyskland vil give dette område førsteprioritet under deres formandskab. Det skal vi støtte. Vi ved også, at det er et mål, som alle de fire nye medlemslande – Finland, Norge, Sverige og Østrig – støtter. Vi går også med hensyn til den europæiske linje et spændende forår i møde.

Jeg finder ikke, det er muligt at tale om dagsordenen for Europasamarbejdet i de kommende år uden at gøre et par afsluttende bemærkninger om regeringskonferencen i 1996.

På mødet i Det Europæiske Råd den 24.-25. juni bliver det formelt besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe bestående af repræsentanter for udenrigsministrene. Gruppen skal forberede regeringskonferencen, og den begynder sit arbejde i midten af 1995. Vi kan selvfølgelig godt nu begynde at gisne om, hvordan det samlede slutbillede bliver – vi kender en række af emnerne på forhånd. Jeg skal ikke gå ind i det nu, men jeg vil gerne sige én principiel ting:

Jeg tror, det er vigtigt, at vi giver os god tid. Det er vigtigt, at vi får den nødvendige åbne Europapolitiske debat, og det er mindst lige så vigtigt, at vi følger debatten i de andre lande, at vi lærer vores interessepartnere at kende, dem, vi har noget tilfælles med, og dem, vi ser lidt forskelligt på.

Der er også en anden ting, der er vigtig i denne Europadebat, nemlig, som jeg har prøvet at antyde det, at vi anskuer sikkerhedspolitiske emner langt bredere, at vi forstår, at der inden den militære løsning, som forhåbentlig aldrig kommer, kommer brød, kommer job, kommer en løsning på a-kraftproblemerne i Østeuropa, på miljøproblemerne, kommer en fremtid under fredelige forhold.

Tænk engang: Østeuropas a-kraftproblemer kan faktisk løses gennem et bidrag på 5-10 kr. pr. måned pr. indbygger inden for EU-området. Jeg siger det som et eksempel på, hvilke krav der stilles til os, men også for at illustrere, at det trods alt er realistisk og muligt.

Må jeg slutte med at meddele, at regeringen i god tid, dvs. i løbet af foråret 1995, vil fremlægge vores samlede oplæg til regeringskonferencen som led i den Europapolitiske debat, og vi vil naturligvis tilstræbe så bred en politisk samling om et sådant oplæg som overhovedet praktisk og politisk muligt.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Den 30. marts 1994 var en historisk dag. Det

var dagen, hvor udvidelsesforhandlingerne med Østrig, Sverige, Finland og Norge kunne erklæres for tilendebragte efter kun 14 måneder og med et resultat, som både EU-siden og ansøgerlandene har al mulig grund til at være tilfredse med.

Forhandlingerne blev påbegyndt under det danske formandskab den 1. februar 1993. Fra dansk side blev der gjort alt for at fremme forhandlingerne, og det var et godt resultat, at vi på Det Europæiske Råds møde i København i juni 1993 kunne sikre en beslutning om, at udvidelsen skulle finde sted den 1. januar 1995.

I starten koncentreredes forhandlingerne om de mindre problematiske spørgsmål, som også er omfattet af EØS-aftalen. Denne del af forhandlingerne blev næsten tilendebragt i efteråret 1993. På det tidspunkt udestod de vanskelige spørgsmål vedrørende landbrug, regionalpolitik og fiskeri. Også de såkaldte Maastrichtkapitler stod tilbage vedrørende Den Økonomiske og Monetære Union-politik, den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og spørgsmålet om retlige og indre anliggender. Endvidere udestod spørgsmålet om budgetbidrag og ansøgerlandenes indpasning i institutionerne.

Med Maastricht-Traktatens ikrafttræden 1. november 1993 overgik forhandlingerne formelt til at være forhandlinger om optagelse i Den Europæiske Union. Umiddelbart forinden havde Det Europæiske Råd på sit ekstraordinære møde den 29. oktober i Bruxelles bekræftet måldatoen 1. januar 1995 for udvidelsen og fastsat den 1. marts 1994 som dato for afslutning af forhandlingerne.

Det Europæiske Råd besluttede på samme møde, at forhandlingerne om Maastrichtkapitlerne skulle være afsluttet inden udgangen af 1993. Ansøgerlandene gav deres tilslutning til denne tidsplan.

Tidsfristen for afslutningen af forhandlingerne skabte et nyt pres, som medførte et egentligt gennembrud i december 1993. Her opnåedes enighed på en række vigtige områder, og de pågældende kapitler i forhandlingerne kunne lukkes. Derefter fandt der intensive forhandlinger sted om de tunge udestående spørgsmål i februar-marts i år. Gradvis fandt disse spørgsmål deres løsning: landbruget, regionalpolitikken og budgettet; transitspørgsmålet i forhold til Østrig, fiskeriet i forhold til